

TUYỆT PHẨM THIÊN NHIÊN

Cư sĩ Liên Hoa

Trời vào Thu mang lại cảm giác lành lạnh, nhẹ nhàng. Qua những ngày hè oi bức, ai cũng mong đón nhận được những luồng gió mới, như xoá bỏ cái cũ để trôi qua, tìm lại bầu không khí mới mẻ. Cuộc đời là những cái mới trong những giây phút hiện tại, đó là lời tâm niệm của những người con Phật, bởi vì sự mầu nhiệm của cuộc đời đều bắt đầu hay khởi sinh từ giờ phút hiện tại này.

Vừa ra khỏi nhà tắm, nhìn Thanh- vợ tôi, tôi chợt hỏi: “*Thanh chải tóc dùm anh được không?*”. Người này mỉm cười, một nụ cười dễ thương làm sao ấy..(Đây là lời nói được gọi là nịnh đầm mà li, nhưng không có nói ra thành lời). Thanh vội cầm lược chải tóc dùm tôi:” *Anh có cần chẻ ngôi không? Tóc anh rụng nhiều quá. Lúc trẻ tóc anh thật nhiều, nhiều lắm, nhưng giờ lại thưa...nhìn thấy xót ruột lắm*”. Nghe được câu nói này, lòng tôi buồn lắm ai ơi!

Nhưng nghĩ lại thì không sao vì vẫn còn có sự an ủi khi so sánh với tóc của Thầy tôi, lúc nào cũng không còn, nhất là vào ngày Rằm hay 30 của tháng ta âm lịch. Tìm cách để nâng tinh thần mình lên, nhưng vẫn không thấy ổn lắm, vì Thầy thì tự nguyện cạo đầu- dù có phải đúng câu tục ngữ:”*Ăn chay rất ruột, cạo đầu rất da*”, còn mình thì cố ráng dưỡng tóc mà “*Cái tóc là vóc con người*”, cho nên; phải dùng đủ mọi thứ thuốc cho mọc tóc, nên rất ư là khác lắm lắm. Nhìn thấy một sợi tóc non vừa đâm chồi nảy nở trên đầu là mừng rỡ, khoe với mọi người, dù chỉ vài ngày sau thì nó biến đâu mất.

*Chạy theo em, chạy theo từng sợi tóc
tóc em dài, sao lại ngắn bừa mai
trong tâm ta, hình hài em là mái tóc
nay đổi hình, phải em đó hay ai ?*

(Minh Thanh)

Tôi không phải đề cao đến mái tóc, nhưng mái tóc cũng là một trong khởi đầu của đạo, sự hoại sắc để đi đến một bản sắc dần thân mới. Như vậy là mái tóc tôi đã tệ đi nhiều rồi, một sân bay sắp sửa được thành lập, đang chờ ký hợp đồng. . Đôi khi cuộc sống ở nước ngoài, thời giờ bận rộn, chi phối thật nhiều trong cuộc sống, nên thời gian cho mái tóc cũng eo hẹp, nhiều khi rảnh rỗi mà cũng cảm thấy như bận. Ôi còn đâu là thời trai trẻ, hiên ngang, oai hùng ... coi trời như đang ở trên cao.

Tôi hay quán chiếu đến những gì đang xảy ra thường ngày, chung quanh và trong tâm của mình. Không cố công để tìm, nhưng mỗi hiện tượng đều được soi xét tới để chiêm nghiệm, để thưởng thức và nhận thức rằng Đức Phật có mặt ở mọi nơi chốn như câu “ *Kính lạy Ba đời tất cả chư Phật ở khắp mười phương*”. Sở dĩ phải vòng vo, nói tới nói lui cũng bởi có nhiều hiện tượng rất tầm thường, nhưng lại hàm chứa sự mầu nhiệm có mặt, mà có thể các sự kiện này hiện diện thường xuyên quá, ta không thêm chú ý tới. Chúng ta chỉ quan tâm đến những gì mà mình nghĩ là liên quan đến mình từ vật chất đến tinh thần...sao cơ thể mình hay phình lên xẹp xuống quá vậy? (*Câu này có nghĩa là trọng lượng không quân bình, nay ốm mai mập, nhưng vì đây là vấn đề nhạy cảm, nên phải tế nhị nói cho nó vắn vè một chút, chứ cơ thể nào phải là bong bóng*). Sao tóc mình thưa quá không còn đen bóng bấy nữa, sao mặt mũi mình, quần áo mình, rồi sao không ai chú ý đến mình hết bởi vì dù sao mình cũng là thứ thiệt, ngon lành lắm chứ bộ (*Giống như tôi vậy, nhiều khi tưởng mình ngon lắm, nhưng khi đụng chuyện gì thì như bún bị thiếu. Ai từng bị ăn nhầm bún thiếu- chứ không phải bún riêu- thì biết liền...*). Ở chỗ này nhộn nhịp quá, chỗ nọ nhiều cái lạ quá, chứ không quen thuộc, nhầm chán như những gì mình đang hạnh phúc có

được. Và sao người này hay quá, giỏi quá v.v... Cứ chạy theo bóng và quay cuồng theo những mảnh ráp nối của từng đoạn phim kết lại và một lúc nào đó, chợt giật mình thấy đã đi quá xa, rời khỏi thực tế. Ngài Lama Thubten Yeshe nói rằng: *“Vi tâm mình chao đảo, đừng núi này trong núi nọ, nên nhìn những đoạn phim được tạo ra từ ảo tưởng và người khán giả ôm ảo tưởng của nhà sản xuất phim, lại cứ tưởng là thật và mình đang ở trong đó”*.. (Trích trong “Nghiệp và Tánh không” do Cư sĩ Liên Hoa dịch) Sự khổ đau cũng bắt đầu từ đó, để chúng ta không dám đối diện với mình, rồi tự dối gạt mình, dối gạt mọi người và đến khi tự suy nghĩ hoài, và đi đến kết luận rằng: *“Ôi ta là kẻ cô đơn nhất trần đời, không ai thêm hiểu ta. Đời sẽ thiếu sót trăm trọng vì không nhìn nhận ra ta, một thiên tài trên thế gian này. Ta là kẻ cô đơn... Ôi ta buồn ta đi lang thang bởi vì ...ta !!!*

Đó là tâm trạng chung của chúng ta, vì luôn chấp vào ngã ái. Đứng về xã hội, nhiều khi chúng ta may mắn hạnh phúc hơn biết bao nhiêu người. Họ khổ sở từ miếng ăn, cái mặc. Họ thiếu thốn về mọi mặt trong đời sống, nhưng họ vẫn mỉm cười, dù là ráng sức, vì có khóc cũng chẳng ai để ý đến. Về cơ thể, chúng ta được diễm phúc lành lặn tay chân, đầu óc minh mẫn... còn biết bao người mù chữ, thất học, cơ thể không còn nguyên vẹn, cụt tay cụt chân vì chiến tranh hoặc bị thảm hơn nữa, nhà tan cửa nát, thất lạc người thân v.v... Về phương diện tinh thần, khi chúng ta cảm thấy sự cô đơn trống vắng, có nghĩa là chúng ta có sự nhận thức về những cảm giác, tri giác về những hiện tượng của tâm này và có nghĩa là mình đang có đầy đủ sự sáng suốt để nhận thức, nhưng bị tri kiến dẫn sai lầm do ái ngã. Trên cuộc đời này, có gì là toàn thiện toàn mỹ và *tất cả chỉ là những gì sẽ trở thành...* trừ những bậc Thánh Tăng, Bồ tát hay các vị Phật. Như chính con người tôi, người đang viết bài này, là hiện thân của tất cả sự bất toàn: Về ngoại hình thì xấu xí, hơi thấp, tóc rụng ... về học thức thì kém cỏi, chỉ hay copy, lấy văn của người làm của mình (*nói đúng là đạo văn, vì văn người ta hay quá mà lị*). Còn về tâm hồn, tánh tình v.v... thì rất khác xa với những gì tôi đang viết, đang nói. Thú thật thì tôi rất ích kỷ, bòn xén, chấp nhất, tham lam và rất ư là tệ... vì hay nghĩ đến mình mà quên người. Thừa vâng, nói lên được những điều này, phải nói nhờ Phật Pháp, dám nhìn thẳng vào mình để quán chiếu. Cám ơn Đức Phật và Giáo pháp của Ngài. Khi mình thấy được những điều dở về mình, thì những người bạn hay tất cả mọi người đều *“dễ tiếp cận với”*, vì đang giao tiếp với một con người bình thường, còn mang đầy tục lụy. Còn những ai nhận thấy con người này tầm thường quá, không đáng gận gửi, vì ta là ai ai khác hơn, cao cả hơn, thì tránh xa ra. Thế là đủ rồi, mình đành phải vui vẻ chấp nhận số phận hẩm hiu với tánh nết của mình như vậy. Hãy để gió cuốn đi... Trong những cái bất toàn, khi nhận diện được nó, ta mới cảm nhận được sự tiềm ẩn của Chân tánh thường hằng không sanh diệt- *đó là Phật tánh*, nên cần phải khai phá và phát triển.

Để nói tiếp là sự cô đơn. Sự cô đơn là sự trưởng thành của tâm, khi nó lìa xa dần những tham chấp về bản ngã. Cô đơn không phải để biến chúng ta thành cuồng sĩ, lang thang sĩ, cô đơn sĩ, la hét sĩ v.v... mà cô đơn là làm cho chúng ta có giá trị hơn. *Tại sao vậy?* Bạn hãy nhìn xem, tất cả các pháp môn tu học học hay hành trì trong Phật giáo, chúng ta nhận thấy đều bắt nguồn từ sự cô đơn, vì sự xả ly, yếm ly, miên mật... Những tích lũy do tham đắm và trong vô thức chỉ là làm đầy bản ngã yếu đuối- mặc dù sự gom góp để chắt chyu trong tâm làm cái “chắn che” cho và biến chúng ta thành như một kẻ anh hùng. Nhìn bề ngoài thì chúng ta cần phải có mặt, phải hiểu, cần phải được nhìn nhận v.v... và rồi, chúng ta phóng tâm đi tìm những bù đắp qua những sở hữu tiếp nối như tài sản, danh vọng, tình cảm, sắc đẹp hoặc vi tế hơn- cho cái ngã ái yếu đuối. Bởi vì bỏ đi lớp sơn dày bao phủ, chúng ta thấy nó chỉ là rỗng không, không thực hữu, không tồn tại biệt lập mà chỉ là duyên sinh duyên hợp, chúng ta sẽ trông vắng và giả cô đơn. Bởi thế, theo Đạo Phật, cô đơn là sự nhận thức và trưởng thành, chứ không phải là sự phóng ngã, bám víu.

Nhân thức được như vậy, chúng ta mới cảm thấy mình rất hạnh phúc vì hưởng thụ quá nhiều trong đời sống, nhưng mình lại quên lãng vì chỉ cầu cạnh cho cái ta hay cái gì của mình, quên nghĩ đến người khác cũng như cảm giác của họ hay cho những gì xung quanh mà cái ta mình tạo ra.

Qua đó, chúng ta mới cảm thấy có những thứ tình yêu đã làm cho cuộc đời con người có giá trị nhân bản, làm người- như tình hy sinh của bà mẹ. Sự hy sinh là quên đi bản ngã, quên cái ta nhỏ bé của mình vì sự hiện hữu của người và qua người khác, vì đó chính là sự hiện hữu của mình- một hình ảnh

quả tuyệt đẹp. Bà mẹ lo cho con không phải để cầu được sự báo đáp, nhưng lo cho con chỉ duy nhất vì hạnh phúc của con và đó là món quà tinh thần vô giá đối với mẹ.

Sau cuộc bể dâu biến động của năm 1975, chúng ta chứng kiến rất nhiều những hình ảnh cao đẹp, sáng chói...như những vị Bồ tát. Chỉ có một số nhỏ người phụ nữ bị sa ngã, còn tuyệt đại đa số người đàn bà Việt Nam- những người phụ nữ chân yếu tay mềm ngày nào, nay bỗng trở thành những huyền thoại đầy xúc động, đầy tính nhân bản qua những sự hy sinh cho chồng cho con, dù thân thể bị thiệt thòi, thiếu thốn. Những sự hy sinh đó, không có bút mực hay giấy nào có thể nào có thể kể hết được.

Chợt nghĩ đến những người bạn mà tôi gọi phone thăm sáng nay. Một người bạn thân đã lâu năm, từ Louisiana chuyển về định cư ở Florida sau cơn bão Katrina vừa qua. Sức khỏe của anh rất kém, vì bệnh hoạn đã lâu năm, nay lại khám phá ra dưới chân thủy (xương ức) có cục bướu rất lớn, đang test và chờ mổ. Một người thì hiện ở Louisisana, vợ cũng bệnh nặng... Cuộc sống xa xứ, những gia đình mà vợ chồng tôi quen biết đã lâu năm, thân tình, gần gũi hơn là ruột thịt. Chúng tôi thường nói với nhau *“Hãy gọi phone thăm nhau khi nhớ đến nhau, để biết khoẻ mạnh hay đau yếu ra sao và để cầu nguyện cho nhau...vì ai nấy đều có tuổi đời chồng chắt”*. Theo chị bạn (đang bệnh) của gia đình kể lại: *“ Vì biết em bệnh nặng, nên chồng em ảnh hưởng an ủi và nói rằng: Em hãy ráng điều trị để mong hết bệnh. Nhưng nếu em có mệnh hệ nào, thì anh sẽ đi vào chùa, để theo tu với Thầy... Vì con cái đều cũng đã lớn, đã trưởng thành hết rồi”*. Những lời nói bộc bạch, chân tình của người chồng khi nói cùng vợ khi vợ đang bệnh, nghe sao thật đẹp, thật tuyệt vời, khiến lòng người ấm lại.

Kể lại những chuyện trên, chúng tôi không đề cập đến sự quỵn luyến, tham đắm theo những lời nói, những bận bịu để làm nội kết cho những kiếp tương lai, như lời nói: *“Tình đa thiếu tướng, lưu nhập ...”*, thì đó là một khía cạnh khác của vấn đề. Còn con người- làm được như một con người bình thường, quả đã là khó, huống hồ là một gia đình. Theo Dịch học: *“Vạn vật bồng Dương công Âm”*. Một cá nhân riêng lẻ- dù nam hay nữ- cũng đều có những mâu thuẫn nội tại, cho nên khi hai cá thể hợp lại để thành vợ chồng hay một gia đình, cũng đều mang những mâu thuẫn đó để hoà hợp lại. Trên thế gian này, bất cứ gia đình nào cũng có sóng gió, có xáo trộn, có tranh cãi v.v...như một lẽ đương nhiên vì những mâu thuẫn như vừa đề cập ở trên, nhưng tự bản chất hay trong chiều sâu nội tâm- *“con người ai nấy đều mong cầu hạnh phúc an lạc”*, cho nên những mâu thuẫn đó lại là những biểu hiện của sự chia xẻ, cùng nắm tay nhìn về một hướng- *vì gia đình, vì tình yêu và còn vì những thế hệ kế tiếp*. Ở đây, chúng tôi muốn nói đến tâm lòng hay chân tình. Là một người bình thường theo *Tục đế*- lời ái ngữ này là tình nghĩa vợ chồng cho nhau trong những lúc nguy nan của cuộc đời, vì bao năm chung sống thì những lời nói chia xẻ, an ủi này ít khi được nói ra mà chỉ được biểu lộ bằng sự trọn vẹn tình yêu của đạo vợ chồng. Nhìn qua *Chân đế*- vì là người Phật tử có tu học, đó là những lời nói pháp sâu xa để vực dậy một sức sống, làm hồi sinh một sinh mạng tâm linh để hiểu và nhận thức về cuộc đời và làm sao cho có ý nghĩa. Sự thịnh suy, vinh nhục, mất mát, sinh tử v.v...chỉ là những đợt sóng trong muôn vàn đợt sóng. Chúng ta không cho nhau những giây phút này, thì còn gì cho nhau nữa...

Có những dữ kiện là một định luật thiên nhiên như: sinh già bệnh chết- không ai có thể thay đổi được. Chúng ta chỉ có thể thay đổi mọi hoàn cảnh để làm sao cho cuộc đời có giá trị thực sự. Trong một bài thơ nói về “Chân tâm”, trong đó có vài câu đã đi vào tâm tôi:

*Em về tóc xoã lưng trời
Đôi vai trĩu nặng đôi bờ tử sanh
gặp em mới biết luân hồi
Nếu không muôn kiếp, ta còn nơi đâu...(Minh Thanh)*

Ta còn nơi đâu như một linh hồn vất vưởng, hay chúng ta còn nơi đâu, bơ vơ, lạc lõng giữa cuộc đời? Không phải bị quan cho cuộc đời, nhưng như một nhận diện, tiếp cận và chuyển hoá...Ta không thể kêu thảng thốt lên một cách tuyệt vọng...

*bạn hãy chỉ dùm tôi- nơi nào tôi ở
cuộc luân hồi, thay đổi mặt muôn nơi
hình hài xưa, bỗng chốc là hư ảo*

đôi tay gầy, gỡ nội kết rời bay ... (Minh Thanh)

Thưa bạn, Đạo Phật chưa bao giờ chỉ cho chúng ta con đường để bị quan, yếm thế... mà con đường *Khổ Đế*- chỉ là nhận diện, vì chạy trốn chỉ đem lại khổ đau và đau khổ. Sự trực diện để chuyển hoá (*Tập đế*)-với chính cái mà mình thấy sai lầm, đó là một tác phẩm tuyệt đẹp đang thanh hình nơi bạn, nơi chính những hữu tình là chúng ta.

Chiều nay, tôi đi bộ quanh bờ hồ sau lưng nhà. Cái hồ rất rộng, từng miếng xi măng nối nhau để tạo nên đường đi vòng quanh hồ, dành cho những người cư trú trong khu này xử dụng, đi bộ. Nếu dạo chung quanh hồ, thông thả từng bước một hay đi hơi vội vã một chút, cũng mất khoảng 25 đến 30 phút. Giữa hồ có 3 cột phun nước, xoè ra những vòi rồng bắn nước tung toé, tạo nên những tiếng róc rách như tiếng thác đổ, thật đẹp và nên thơ. Không khí trong lành, thoáng mát. Đã dọn về đây hơn ba năm, và nhìn thấy bao lần mùa thay đổi, nhưng đâu phải lúc nào ta cũng cảm thấy được những cảnh đẹp hiện hữu chung quanh.

Những cánh chim bay từ cao xà xuống mặt nước, rồi lại bay lên. Cảnh đó, có đàn thiên nga đang vờn vui trong nước một cách thoải thích. Có những chiếc lá rơi rụng trên mặt hồ, đong đưa như những chiếc thuyền lơ lửng trên dòng nước cuộc đời.

*Thuyền lặng lẽ, một mình trên biển nước
đi về đâu bao sóng cuộn luân hồi
nơi bến cũ, một lần thuyền cập bến
sóng muôn trùng, thuyền-bến nơi đâu ??? (Minh Thanh)*

Đâu phải hôm nay, mặt hồ mới trẻ trung, đẹp. Dù là cái hồ nhân tạo, nó cũng hiện diện một khoảng thời gian qua. Gió vẫn thổi vi vu. Đâu đây vài tiếng chim hót líu lo, rộn ràng những âm thanh ngọt ngào. Cảnh Cực Lạc nơi đâu, tôi chưa thấy vì chưa đến hay thể nhập được(?), nhưng không khí êm dịu, lặng lẽ...và nơi đây, tiếng chim hót, gió, tiếng cò non cựa mình, tiếng lá rơi, tiếng của vạn vật chuyển mình, bỗng trở nên xuất thần như là tiếng thuyết pháp...những lời pháp âm tuyệt diệu, lóng lánh như những hạt kim cương trong bài Tâm Kinh Bát Nhã...năm uẩn có còn không, một cơn gió thoảng, mọng mị vỡ tung, đừng sợ hãi, hãy bước vào đời, vượt qua đi, bằng trái tim ngọc....trái tim kết bằng những cánh sen...

Tôi không muốn lơ lửng trên bầu trời của âm thanh và màu sắc, vì nó rục rờ ở muôn nơi. Tôi không muốn gom lại tất cả để chỉ vừa đủ trọn trong lòng bàn tay, vì nó là bầu trời là đại dương, là thế giới kỳ vĩ của thiên nhiên, của tâm...mà chính tôi muốn nói đến những hạt tham sân si đã vô tình trút lên thân phận của thiên nhiên, trong đó là chỗ trú ngụ của chúng ta trong cuộc làm người.

Chúng ta nói là yêu thiên nhiên, thêm nhìn cảnh có bầu trời, có mây nước, có những không khí trong veo lành lặn v.v...nhưng chúng ta lại bắt tất cả hy sinh chỉ để phục vụ cho mình một cách không thương tiếc. Hiệu ứng nhà kính đã làm bao tai trời ách nước xảy ra. Môi sinh được chúng ta cải tạo bằng cách như vậy, bằng chiến tranh, bằng bom đạn, bằng hận thù v.v...trong lúc biết bao cảnh điêu tàn, đổ nát diễn ra hằng ngày....

*Hãy ngủ đi em, để cho ngày đến bình thường
ngủ đi em, để lắng nghe tiếng trống trường đã điểm
ngủ đi em, để nhìn thấy ánh mắt mẹ cha ngời sáng
ngủ đi em, con đường nào có hoa vàng, đón một ngày vui
hãy ngủ đi em, giấc ngủ sẽ đưa em vào ngày mai
vì ngày hôm nay, em không là gì
vì ngày hôm nay, em không còn gì
những hố bom, tan nát cửa nhà*

*những hố bom, chôn xác bao người
những người còn sống, đầu chít khăn tang
người ốm yếu, còn nhìn nhau, mắt mòn hy vọng
đôi tay còn lại gì
đôi mắt này còn thấy gì
ngủ đi em để ngày đến bình thường
hãy ngủ đi em, giấc ngủ đưa em vào ngày mai....(Minh Thanh)*

Có bao giờ chúng ta nghe được tiếng của cây, của lá, của cỏ ..than van...Bạn ơi! Tôi đã sống trọn vẹn cho bạn ngày hôm qua, hôm nay và ngày mai, vì tôi đã hút hết thán khí độc carbonic để dành cho bạn hít thở bầu không khí oxy trong lành. Bạn có nghe được tiếng nước của mặt hồ không...thân tôi là những tế bào nước kết nối lại, tôi đã bốc khói lên dưới ánh nắng mặt trời, làm đám mây, làm mưa và là nước...trong thân thể của bạn, của muôn loài đều có tôi...có bao giờ bạn biết như vậy không?

Chúng ta cô độc trong mùa đông, rặng rờ trong mùa xuân, hối hả trong mùa hè, trầm lặng trong mùa thu và lại tiếp nối, nhưng bạn có biết bốn mùa là sự vận chuyển kỳ diệu để nuôi dưỡng vạn vật và cho cả chính bạn.

Tuyệt phẩm thiên nhiên này cần phải được tỉnh giác mới nhận thức, chiêm nghiệm và gìn giữ được và bóng dáng của Đấng Đại Giác lại trở về làm hiển lộ hơn tác phẩm kỳ vĩ này. Chúng ta thường nghe nói “*hiếu đễ thương*” nhưng lại quên rằng “*thương cũng hiếu*”, bởi vì chúng ta đã phân cách và cắt đoạn ra để nói, mà quên rằng “hiếu và thương” là cặp bài trùng, song sinh và không thể cắt phân đoạn được. Giữa “*tuệ nhật phá chur ám*” và “*từ nhân thị chúng sinh*”, nơi nào là kẽ hở để phân chia.

Trong tình yêu của Như Lai Tỳ Lô Giá Na dung chứa cả khắp vũ trụ, vô biên thế giới cũng tràn đầy ánh sáng của Như Lai Đại Nhật. Nếu khi nào chúng ta phân đoạn, thì chúng ta đang sai lầm vì cho cái này quan trọng hơn cái kia. Vô lượng vô biên các Đức Phật cũng như vô lượng vô biên các vị Phật Đồng Danh Đồng Hiệu đều hiện thân xuống cõi Ta bà hay các thế giới khác để ban vui cứu khổ cũng vì “hiếu và thương”. Trong những chặng cuộc đời của tôi đã bao lần gặp sóng gió. Có những sự việc xảy ra đã làm cho nước mắt tôi nhiều lần chảy xuống, bết tắc cuộc đời, “*tiền lộ mang mang bất tri hà vãng*”, tại sao lại xảy ra cho tôi? Tôi làm gì nên tội? và cảm xúc khổ đau dâng tràn như những vết dao xẻ từng thớ thịt, đau và xót xa lắm...Nghiệp lực không chừa một ai, và đùa giỡn trên sự đón đau của mình. Tôi đã cầu nguyện đến Bổn Tôn của mình- Bồ Tát Đại bi Quán Thế Âm, Người đã và đang đi bên cạnh tôi trong những thời gian qua- nhưng không phải tôi cầu nguyện để cầu xin một tha lực che chở, giải cứu cho tôi trong nỗi bấn loạn này. Và Ngài đã đến, xuyên qua cánh cửa Phổ Môn huyền diệu, xuất hiện trong tâm tôi...”*Dù hoàn cảnh nào, con cũng đừng bao giờ bỏ mất Tâm Bồ Đề, vì khi con còn nuôi dưỡng và gìn giữ tâm Bồ Đề thì lúc nào ta cũng có bên con*”. Lời nói êm dịu đó có sức bật dậy, vì bao hàm cả “hiếu và thương”, làm sống trong tôi những lời sám hối.

Thưa bạn, cuộc đời thì quá ngắn ngủi, rồi mai này ai này đều phải ra đi. Chúng ta không biết lúc nào mình là người kế tiếp. Có “*những cái chết nhẹ như lông hồng, nhưng cũng có chết nặng tựa núi Thái sơn*”. Kinh qua cuộc làm người với những đau khổ và hạnh phúc, chúng ta có được bài học của tỉnh thức. Đạo Phật đánh thức chúng ta để trở nên con người bình thường, quán chiếu lại mình và sống sao cho có ý nghĩa. Đừng bao giờ đòi hỏi mình phải là gì, được gì, chứng gì...chỉ duy nhất khi biết mình có tánh Phật, cần phải khai phá *tánh giác* này, cũng đủ làm đảo lộn cuộc đời và đó là tác phẩm thiên nhiên cao quý nhất mà bạn có thể dâng tặng cho cuộc đời. Những lời này xin dâng tặng tất cả mọi người, dù bạn có đồng ý hay không, *xin hãy tự trả lời*.

Cuối Thu năm 2006

Viết xong ngày 27.11.06.

